

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

13. An post Concilium Tridentinum Parochi possint exponere ad confessiones suorum subditorum audiendas simplicem Sacerdotem ab Episcopo con approbatum? Et an saltem Parochus possit exponere alium

...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

Et an supradicti Confessarij ex consensu parochorum audientes confessiones, possint puniri ab Episcopo, eo quod in aliena Diœcesi confessiones auscultent? Et quid dicendum, si virtute Cruciatæ hoc faciunt absque nova approbatione? Et an parochus possit concedere facultatem simpliciter Sacerdoti ad excipiendas suorum parochianorum confessiones? Et notatur, quod superior non potest justè punire subditum non obedientem dicitur ad id probabili opinione. Ex part. 3. tract. 14. Ref. 109. aliàs 110.

tes confessiones in sua diœcesi virtute Bullæ Cruciatæ, absque nova approbatione. Nam secundum opinionem Doctorem probabilem, si non committunt culpam, digni nequaquam erunt pœnæ. Sed in casu de quo loquimur, Confessarij sequuntur opinionem probabilem. Ergo digni non erunt ut ab Episcopis puniantur. Et ideo idem Sancius disp. 33. num. 43. asserit, non posse justè Superiorem punire subditum non obedientem, ductum ad id probabili opinione, quia cum tunc non obediendo, minimè delinquat, & nullus dignus sit pœna, nisi ob culpam, fit tunc non habere jus Superiorem punitionis dandæ subdito. Sed totum hoc accidit in casu nostro. Ergo Sed his non obstantibus omnia supradicta, disputationis causa dicta esse volo, nam negativam sententiam in praxi observandam esse puto.

Sup. hoc est eodem Sanctio tantum hic citato in tom. 8. tr. 15. Ref. 15. in fine, sed legem per totam, & alias Ref. & veris ejus primæ annot.

§. 1. Possè parochum concedere facultatem simplici Sacerdoti ad excipiendas suorum parochianorum confessiones, putant Ledesma in sum. tom. 1. de Sacrament. Pœnit. 12. mediâ ad 5. concl. & Ludovic. de San Juan in summa quest. 7. artic. 2. de pœnit. diff. 11. cum aliis. 2. Sed hanc opinionem rejiciunt Fagundez præcept. 2. lib. 7. cap. 2. num. 43. Zanardus in direct. p. 1. de Sacram. Pœnit. c. 26. Nugnus infra cum aliis communitè, & patet ex Concilio Trident. Difficultas est, an hoc possint efficere cum Sacerdotibus saltem approbatis ab aliquo Episcopo? Negativè respondet Nugnus in addit. ad 3. p. 9. 8. art. 5. dub. 7. ad 4. argum. Sed sententiam affirmativam sustinet Joannes de la Cruz, Dominicanus in direct. p. 2. de Sacram. Pœnit. q. 5. dub. 6. conclus. 3. ubi sic asserit: Ex dictis patet, potestatem concessam parochis in c. omnis utriusque sexus, delegandi suam jurisdictionem aliis Sacerdotibus aliis idoneis, non esse ablatam in Concilio Tridentino, sed solum, quod parochi non possint judicare de idoneitate requisita pro confessionibus audiendis. Unde patet posse Parochum delegare suam jurisdictionem Sacerdoti semel approbato à suo, aut extraneo Parocho pro suis ovibus, & pro se in eisdem casibus. Ita ille, & ante illum Henriquez lib. 7. capit. 12. num. 4. & novissimè Agidius Coninch Societatis Jesu de Sacrament. disputat. 8. dub. 7. numer. 57. docet etiam hanc sententiam, seculâ tamen prohibitione Episcopi, itaque sic ait: Quamdiu Episcopus non prohibet suis Parochis, aut Superioribus Religiosorum, ne Sacerdotes alibi approbatus ad audiendas confessiones in sua diœcesi exponant, hi validè assumentur, & exponuntur, quia habent conditionem à Concilio Tridentino requisitam, quod scilicet à suis Ordinariis sint approbati. Ita Coninch. 3. Ex quibus patet, maximè non extante prohibitione Episcopi, quod approbatus, v.g. in diœcesi Mellanensi, si transferat se in diœcesim Panormitanam, possit ibi à Parocho, vel Superiori Regularium assumi, ut eum adjuvet in audiendis confessionibus sine novâ approbatione Archiepiscopi Panormitani. Neque adversus hanc sententiam faciunt aliquæ declarationes Cardinalium, nam ad illas, & argumenta contraria optimè respondet Coninch ubi supra. 4. Notandum est etiam hinc obiter, supradictos Confessarios ex consensu Parochorum audientes confessiones, non esse puniendos ab Episcopis, eo quod in alia diœcesi confessiones auscultent, quidquid in contrarium asserant Ledesma in sum. tom. 1. de Sacram. Pœnit. c. 12. immediatè ad 5. conclus. & Ludovic. de San Juan. in sum. qu. 7. art. 2. de pœnit. disp. 12. & ita docet contra illos Joan. Sancius in select. disp. 48. num. 52. qui etiam notat disp. 44. num. 27. quod Episcopus justè non potest punire Confessarios alibi approbatus, audien-

RESOL. XIII.

An post Concilium Tridentinum Parochi possint exponere ad confessiones audiendas in sua Parochia? Et an saltem Parochus possit exponere alium Parochum ad confessiones audiendas in sua Parochia? Et an Parochi per Bullam Cruciatæ, Jubilæam, &c. sint eligibiles per totum mundum, ad confessiones audiendas sine approbatione Episcopi? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 145. aliàs 146.

§. 1. Rem difficillimam explicandam aggredior, de qua cursum * alibi nos aliqua diximus. Affirmativam sententiam docuit ex Dominicanorum familia Magister Joannes Gallo, qui Concilio Tridentino interfuit, & Magister Joannes Orellana, Professores publici sacre Theologiæ in Academia Salmanticensi, quos refert, & sequitur novissimè Petrus de Ledesma in sum. tom. 1. de Sacram. Pœnit. c. 12. conclus. 5. §. la secunda sententia; & Ludovicus de San Juan in sum. de pœnit. qu. 7. art. 2. diff. 12. & hanc sententiam probabilem esse docet etiam novissimè Ioan. de la Cruz in direct. conf. part. 2. de Sacram. Pœnit. q. 5. dub. 6. conclus. 2. Probatur, quia cum Parochus sit proprius Sacerdos, & Pastor suorum subditorum, habet jure divino potestatem delegandi Confessores pro suis subditis, imò & jure Ecclesiastico antiquo, ut patet in cap. omnis utriusque sexus, & quia hæc potestas non est ablata per decretum Concil. Trident. sess. 23. de reform. c. 15. quod solum intendit abrogare privilegia Bullæ, & consuetudines audiendi confessiones, sine approbatione Episcopi, etiam immemorabiles; quod autem Parochus possit delegare Confessores pro suis subditis, non habetur ex privilegio aliquo, sed ex jure divino, aut Ecclesiastico antiquo. Et sic quando dicitur in Concilio: Nullus audiat confessiones, &c. nisi sit Parochus, &c. statim revocantur privilegia, & consuetudines immemorabiles in contrarium. Vide etiam omnino Ledesmam, qui textum Concilij minutatim exponit, & probat non tollere jurisdictionem Parochis.

2. Verum ego hanc sententiam probabilem judicarem, nisi oblatet in contrarium declaratio DD. Cardin. Concilij interpretum, quam asserit, & sequitur Petrus Fay in addition. ad 3. part. question. 8. artic. 5. disputat. 1. quæ declaratio, ut ipse ait conformis est valde textui Concilij, quod præcisè, & privativè duos tantum ponit titulos excipiendi Confessio-

* Alibi in §. 1. Ref. præterit. Sed legem latâ doctrinâ Ref. seq. & infra ex Resol. 23. §. Quarto quinqu. & in tom. 4. tr. 4. Ref. 3. in scilicet primis ejus lin.

nes secularium, & Sacerdotum expositionem; scilicet approbationem Episcopi, & beneficium parochiale; ergo qui neutrum habuerit, confessionem audire non poterit. Voluit ergo Concilium auferre abusum plurimorum Parochorum, qui ut commodius se otio darent, exponebant quoscumque etiam idoneos, imò plerique illorum non ita vigeabant prudentia, quæ ad debitum tam grave debite peragendum requiritur; iudicavitque id reservandum Episcopis, in quibus regulariter major est prudentia, & circumspexio. Et ita hanc sententiam docent etiam novissime Villalobos in *summa tom. 1. tract. 9. diff. 49. num. 9.* Sancius in *select. disp. 48. num. 51.* Regius in *resolut. cas. 61. num. 2.* & Fagundez *præcept. 2. lib. 7. num. 42.* qui alias adducunt rationes, quas tu apud illos videbis.

3. Notandum est tamen hic, Parochum posse exponere alium Parochum ad confessiones audiendas in sua parochia. Et ita Parochi per Bullam, Jubilæum, &c. sunt eligibiles per totum mundum ad confessiones audiendas, sine approbatione Episcopi: vide Fagundez *præc. 2. lib. 7. cap. 2. n. 35.* Filiucium *tom. 1. tract. 7. n. 257.* Suarez *tom. 4. disp. 28. sect. 4.* Toletum *lib. 3. c. 13. num. 6.* licet contrarium asserat P. Leone *tract. de offic. & potest. Confessor. tom. 2. recollect. 4. num. 79.* Sed tu tene nostram sententiam.

RESOL. XIV.

An sit opinio probabilis aliquorum Doctorum asserentium posse Parochum simplicem Sacerdotem ab Episcopo non approbatum exponere ad confessiones audiendas suorum subditorum?

Et notatur, quod Parochus non potest eligere sibi Confessorem, nisi ab Episcopo approbatum?

Et an saltem possit Parochus deputare simplicem Sacerdotem non approbatum ab Episcopo in aliquo casu, v.g. ut si nimium fatigatus sit in hebdomada sancta, vel tempore Iubilæi, in quo concurrunt plures confessiones, & approbare Sacerdotem doctum, si non sit facilis recursus ad Episcopum longè distantem?

Et an saltem possit Parochus exponere ad confessiones suorum subditorum Sacerdotem approbatum à quocumque Episcopo?

Et utrum Regulares quicumque etiam ex Societate Jesu non possint administrare Sacramentum Pœnitentiæ secularibus absque licentia Episcopi Diocœsanæ, etiam si in alia Diocœsi approbati sint? Ex part. 10. tract. 16. & Misc. 6. Ref. 75.

Alibi supra in Ref. 1. 7. 8. & magis late in Ref. 13. & infra in Ref. 23. §. Quæro quinto, & in tom. 4. tr. 4. Ref. 3. in sex primis, ejus lib.

§. 1. Non posse hoc facere ego alibi probavi contra Ledesma, & alios; nunc quæro, an saltem opinio affirmativa sit probabilis; & præter Joan. de la Cruz illam tanquam probabilem novissime admittit Leandrus de *Sacram. tom. 1. tr. 5. disp. 11. q. 56.* Et ratio, quia hoc jus Parochorum non videtur esse à Concilio sublatum, in quo solum dicitur, non obstantibus privilegiis, & quacumque consuetudine; hoc autem jus non compete- bat Parochis ex privilegio, aut mera consuetudine, sed ex officio, & potestate sua.

2. Verum ego puto dictam sententiam esse improbabilem, & ita illam vocant Suarez *disp. 28. sect. 4. n. 12. & 13.* Fagundez *part. 2. lib. 7. c. 2. n. 43.* Sancius in *selectis, disp. 48. n. 11.* & me citato Calpenis in *Cur. Theol. tom. 2. tr. 24. disp. 5. sect. 7. n. 64.* & Martinus de San Joseph in *Mon. Confess. tom. 1. lib. 1. tract. 24. de Pœnit. n. 5.* ubi sic ait: Del pues del decreto referido, num. 2. del Concilio Trident. no

pueden los Parocos aprobar à los simples Sacerdotes para confesar sus subditos, porque forçosamente han da tener la una de las dos aprobaciones del Concilio d'el Obispo, ò la del Beneficio Paroquial. Es opinion comun, y la contraria tiene mas poco de probabilidad. Quod etiam observat Nungus *ex addit. ad 3. p. q. 8. art. 5. dub. 5.* & ideo nostram sententiam, me citato Cardinalis Lugo de *Pœnit. disp. 21. sect. 1. n. 6.* vocat omnino veram. Dicendum est itaque, quod post decretum Concilij Tridentini *sess. 23. cap. 25. de reform.* non licet Parochis delegare jurisdictionem suam Sacerdotibus non approbatis ab Episcopo, quia sine ulla exceptione requirit in omnibus Confessariis secularium approbationem Episcopi. Nec obstat Parochos ratione sui muneris habere potestatem ordinariam delegandi vices suas alteri Sacerdoti, & non constare hanc potestatem sublata illis esse à Concilio; tum quia satis intelligi potest sublata, cum in re tantum momenti in generali requirit approbationem; tum præcipue, quia Tridentinum non tollit à Parochio hanc potestatem, sed in Confessariis requirit approbationem, ut conditionem requisitam ad exercendum hoc munus: unde cum Parochus non possit delegare vices suas, nec unquam delegare poterit, nisi Sacerdoti idoneo ad confessiones, nec modo poterit delegare, nisi approbato ab Episcopo, cum sine hac approbatione non sit idoneus, sicut nec sunt Doctores, Magistri, aut Licentiatii idonei Ministri confessionis sine approbatione. Imò Parochus non potest sibi Confessarium eligere, nisi ab Episcopo deputatum, sicut & alij Fideles: quia facultas sibi eligendi Confessarium est propria Prælatorum, vel eorum qui de consuetudine eam habent. Confirmo magis clarè, & evidenter nostram sententiam; quia in Tridentino universaliter dicitur, nulum esse aptum, vel posse confessiones secularium audire de cætero, nisi vel Parochum; vel approbatum ab Episcopo. Et hoc potissimum fuit inductum ad tollendum Parochorum abusum, qui ineptis suas oves committebant. Ergo non debuit manere eadem facultas, sicut antea, in Parochia: ad quid enim Concilij decretum deserviret? Certum quippe est, neque etiam antea potuisse Sacerdotem simplicem audire confessiones secularium, nisi ex commissione Parochi, vel Episcopi, vel Pontificis; si ergo nunc etiam possunt ex commissione Parochi eas audire, poterunt à fortiori ex commissione Episcopi, ac Papæ, qui est magis unus Pastor earum ovium; & per consequens nihil innovatum erit per Tridentinum. Unde ex his ego puto posse Episcopum punire Parochum, & Confessarium, si Ledesma, & aliorum opinionem ad praxim deducerent. Sed miraberis fortasse Lector, me hanc questionem pertractasse, qui tamen in aliis operibus difficilè Doctorum opiniones nota improbabilitatis inuro. At hoc feci coactus ex scriptura parum modesta cujusdam Parochi effrontis.

3. Verum ex his oritur dubium, an saltem Parochus possit deputare simplicem Sacerdotem non approbatum ab Episcopo in aliquo casu, ut si v.g. nimium fatigatus sit in hebdomada sancta, vel tempore Iubilæi, in quo concurrunt plures confessiones, approbare Sacerdotem doctum, si non sit facilis recursus ad Episcopum longè distantem. Et affirmative docent Henriquez *lib. 6. cap. 6. num. 2. in Glossa, litera F. & G.* cum Ludovico à Cruce in *Bulla Cruciaræ, disp. 1. cap. 2. dub. 3. num. 2.* quod probat, quia ut communitur omnes concedunt

Sup. hoc in tom. 4. tr. 4. Ref. 3. & sequenter à lin. 7. §. 1.